

Dea Loher

Całopalenie

przekład: **Dorota Sajewska**

Das letzte Feuer

reżyseria: **Paweł Miśkiewicz**
scenografia: **Barbara Hanicka**
dramaturgia: **Dorota Sajewska**
reżyseria świateł: **Wojciech Puś**
asystent reżysera, sufler:
Magdalena Jaracz
inspicjent: **Tomasz Karolak**

obsada:
Mariusz Benoit – Rabe Kruk
Joanna Drozda – Zuzanna
Dorota Landowska (gośc.) – Karolina
Henryk Niebudek – Piotrek
Krzysztof Ogłóza – Ludwik
Miłogost Reczek – Olaf/Edna
Agnieszka Roszkowska –
Róża Maria

uczniowie Państwowej
Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej
I stopnia im. E. Młynarskiego pod
kierunkiem prof. **Ewy Marchwickiej**

pozytyw: **Michał Sawicki**

specjalne podziękowania dla Jagi Hupalo i Thomasa Wolffa

spektakle premierowe
26, 27 28, 29, 30 maja 2009 roku

TEATR
DRAMATYCZNY
MIASTA ST. WARSZAWY IM. GUSTAWA HOLOUBKA

Całopalenie opowiada historię „zrujnowanej dzielnicy bez przyszłości” i jej mieszkańców – „ludzi bez wartości”. Pewnego dnia, w oślepiającym świetle sierpnia, to zamarte miejsce odzyskuje kontury. Pojawia się Obcy – Rabe Kruk, który przypadkiem staje się naoczny świadkiem śmierci 8-letniego chłopca. Choć winą Rabego jest jedynie to, że widział, jako obcy bierze na siebie ból i cierpienie ludzi, których losy połączy (i pokrzyżuje) to jedno zdarzenie: śmierć dziecka w wypadku samochodowym. Ścigająca kierowcę-terrorystę policjantka Edna, rodzice chłopca Zuzanna i Ludwik, chora na demencję babcia Róża Maria, Piotrek – przyjaciel Olafa, kierowcy samochodu, wreszcie Karolina – kobieta po amputacji piersi i właścicielka samochodu – oto zbiór tragiczno-groteskowych figur, które pod wpływem wypadku nagle wpadają w jakiś pęd zrozumienia. Gwałtownie poszukują relacji, uruchamiają tańców winy i kary, przyczyn i skutków, chcąc przywrócić doświadczeniu sens, a rozsypane życie poskładać w całość. I choć w istniejącym świecie całość nie jest możliwa, to właśnie ona staje się tu podstawową figurą pragnienia, źródłem braku wszystkich postaci. Każdy z bohaterów próbuje dokonać niemożliwego: uchwycić to wydarzenie w jego naoczności, a zarazem zrozumieć jego sens.

My, my, którzy opowiadamy tę historię
Być może w ogóle nie istniejemy
My jako wspólnota, którą udajemy
W ogóle nie istniejemy
My tylko zbieramy w całość tę opowieść
Kawałek po kawałku
Bo wierzymy, że My wiedzieć może więcej
Niż każde Ja z osobna
My, my znaleźliśmy siebie
Wpadliśmy na siebie
Na ten czas
W tej sprawie
W tym jednym celu
Ale czy my się znamy
Czy po wszystkim się poznamy
To tylko czasem
Się udaje
My, my spróbujemy pozbiierać odłamki
I ponownie poskładać w całość
Pęknięte Coś
W czym to tu to tam da się coś chyba rozpoznać
Czy my się rozumiemy
Rozumiemy
Wcześniej nie było o tym mowy

Dea Loher (1964)

Niemiecka pisarka i dramatopisarka. W Polsce jej twórczość teatralna znana jest przede wszystkim dzięki inscenizacjom Pawła Miśkiewicza, który wystawił *Przypadek Klary* w Teatrze Polskim we Wrocławiu (2001) oraz *Niewinę* w Starym Teatrze w Krakowie (2004). Najnowszy tekst Dei Loher *Całopalenie* został wybrany przez jury „Theater Heute” Sztuką Roku 2008. Studiowała germanistykę i filozofię na Uniwersytecie w Monachium, następnie przez dłuższy czas przebywała w Brazylii. Studiowała dramaturgię w berlińskiej Hochschule der Künste, m.in. pod kierunkiem Heinera Müllera i Yaaka Karsunke. Obecnie mieszka zarówno w Berlinie, jak i São Paulo. Debiutowała sztuką *Olgas Raum* (*Przestrzeń Olgii*, 1990), gdzie jako materiał wykorzystwała autentyczne losy żydowskiej komunistki niemieckiego pochodzenia, Olgii Benario, deportowanej w czasie II wojny światowej z Brazylii i straconej w Ravensbrück. Temat z najnowszej niemieckiej historii podjęta następnie w tekście *Leviathan* (*Lewiatan*, 1993), poświęconym Ulrike „Marie” Meinhof z Frakcji Czerwonej Armii. Niektóre sztuki powstały w ścisłej współpracy z reżyserem Andreasm Kriegenburgiem (m.in. *Sinobrody – Nadzieja kobiet*, 1997 czy cykl *Magazin des Glücks*, 2001-2002).

Dwukrotnie miesięcznik „Theater Heute” przyznał jej tytuł Młodej Dramatopisarki Roku. Otrzymała wiele prestiżowych nagród, m.in. Mühlheimer Dramatikerpreis (1998), Else Lasker-Schüler-Dramatikerpreis za całokształt twórczości (2005) oraz Bertolt Brecht Preis (2006). W lutym 2009 roku Dea Loher została uhonorowana przez Prezydenta Berlina Klause Wowereita nagrodą literacką Berliner Literaturpreis.